

derom i Forvejen. Søvrigt har jeg ikke rettet nogen Berekjendelse mod den ærede Minister, fordi man, hvad jeg fuldt ud indrømmer, ikke kan sige, at, fordi Udvalget paa det foreliggende Stadium har visse Ønsker og har givet disse Ønsker Udtryk i visse Wendinger, er det ogsaa givet, at det derfor er Folketingets Ønsker og Folketingets Wendinger. Det er derfor ganske naturligt, at Ministeren, naar Loven affattes paany, ikke tager særligt Hensyn til den Slags Ting; det er en ganske naturlig Betragtning. Jeg vil ikke benægte, at dette er et Forslag til Lov om Sygekasser, og at det, det handler om, er denne Institution, men saaledes leve vi ikke i Lusten med vore Begreber, at vi skulle tro, at det er Sygekasserne som juridisk Person, som Institution, vi have særlig Kærlighed til. Nej, Kærligheden maa udtrykke sig lige over for de enkelte Medlemmer, som gennem Sygekasserne kunne faa denne Hjælp af Statskassen. Og saa spørger jeg: Hvordan ville de nu bære sig ad med at hjælpe de mest trængende til at faa Nytte af Sygekasserne og derigennem ogsaa faa Del i det Tilskud, som Statskassen giver? Naar de ikke kunne betale, saa ere de udelukkede, med mindre private Personer betale for dem. Der siger jeg: Det hører ganske ind under denne Lov at give Kommunerne den Bemyndigelse, de maatte faa, til at betale helt eller delvis, hele Tiden eller paa Tid, for de Personer, som ikke selv kunne betale, for at disse Personer, som ere mere trængende, kunne faa Del i den Velgerning, som Lovgivningsmagten vil yde de syge og trængende i Landet. Det er ikke Sygekasserne, som det gælder, thi det kunde være det samme, om Sygekasserne vare borte alle sammen, naar Formaalet endda kunde naas overfor de syge og trængende i Landet. Det hører ganske bestemt ind under denne Lov, og disse Personer kunne efter min Formening ikke udelukkes derfra. Vi skulle gjøre det muligt for dem, som ikke selv kunne betale, at komme ind i denne Institution og derved faa Gavn af Statens Goder. Det maa jeg fastholde. — Forøvrigt skal jeg ikke udtale mig videre overfor den højtærede Minister. Forhandlingen gaar jo sin Gang. — Den ærede finansielle Ordfører for Højre sluttes min Slutning var for dristig. Jeg mener for det første, at Højre er et overordentlig velvilligt Parti overfor Arbejdere, trængende og Smaafolk. Dersom man skulde tro blot en Hundrebedel, blot enkelte Procent af, hvad der i den Henseende siges derfra, vilde man faa fuld Betræstelse af, hvad jeg her siger, og naar dertil kommer, at man i Tilfælde af Forhandlingsvillighed paa begge

Sider nærer Haab om et frugtbart Arbejde, maa jeg logisk slutte deraf, at man ogsaa vil vise Smødekommen paa de Punkter, jeg her har nævnt, og nævnt ikke ud af Lusten, men fordi jeg ved, at disse Spørgsmaal betragtes paa lignende Vis, som jeg betragter dem, af mange Medlemmer her i Salen. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem ikke var saa bestemt paa at sige: Dette eller intet, men forbeholdt sig sin Frihed ved Udvalgets Arbejde. Jeg haaber, at han da vil komme til Erkendelse af, at man maa gaa meget højere i Tilskud og i Muligheden for, at alle, der kunne komme ind under denne Lov uden Hensyn til deres Formuesforhold, ogsaa komme med, og saa maaste jeg da kunde have den Glæde paa dette Felt at naa det ærede Medlem fra Højre.

Spørdum: Efter den indgaaende Behandling, som dette Lovforslag fik ved første Behandling her i Februar Maaned, finder jeg ingen Anledning til at gaa ind paa Enkelthederne vedrørende Lovforslaget, men jeg skal kun med ganske faa Bemærkninger i al Korthed tillade mig at henvise til mit udtalte Standpunkt ved den daværende første Behandling. Særlig vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at jeg den Gang udtalte som min bestemte Mening, at dette Lovforslag ikke paa nogen Maade var i Stand til at løste den Opgave, det stillede sig, idet det vil være umuligt at faa alle ind under Sygekasserne, og det vilde derfor være nødvendigt straks eller senere at tage Sygeplejesagen under Overvejelse paa en anden Maade. Jeg mener nemlig, at hele Sygeplejen bør overtages af det offentlige, hvad enten det bliver Staten eller Kommunen. Efter som jeg holder paa, at Staten i det hele taget overtager alle Samfundets forskellige Anliggender, saa mener jeg ogsaa, at Staten bør overtage Landets Sygepleje. Det er altsaa vort principielle Standpunkt; vi mene, at Forholdene bør ordnes saaledes, at ingen kommer til at blive ubelagt eller ruineret, at ingen kommer til at gaa til Grunde ved at blive ramt af en uforstyldt Sygdom. Dette er, som bemærket, vort principielle Standpunkt vedrørende Sygeplejeordningen. Subsidiært var jeg imidlertid med til at arbejde af al Kraft for at faa det mest mulige ud af dette Lovforslag. Den ærede Indenrigsminister gjorde mig opmærksom paa, at denne min udtalte Tanke i Virkeligheden laa udenfor dette Forslag, da Forslaget, som det ogsaa blev bemærket i Dag, kun er et Sygekasselovforslag og som saadant staar udenfor denne Betragtning. Jeg var